

El cellerenc Adrià Bosch, en una competició disputada a Girona. / LLUÍS SERRAT

►PIRAGÜISME ESTIL LLIURE

Lienz, el gran objectiu

►L'equip de competició del Salt Ter, amb l'uropeu com a aspiració

►Amb tres sèniors confien a mantenir la supremacia estatal

JOAN PUNTÍ / Salt

► El Salt Ter va apostar fa uns anys per l'estil lliure, una modalitat acrobàtica i creativa del piragüisme d'aigües braves. Competitivament van tardar pocs anys a surar per sobre de la resta i és ara quan afronten ja els reptes competitius més ambiciosos. Els desitjos d'aquest any 2010 estan enfocats cap a Europa, amb tres competicions com a centre de tot. D'una banda, les dues cites de la copa del món, que aquest any tornen a fer-se a Europa (Plattling i Augsburg, a Alemanya), i de l'altra, com objectiu primer, el campionat d'Europa, que es farà del 17 al 20 de juny a Lienz, a Àustria.

El Salt Ter és un club que busca l'equilibri entre la proposta lúdica i, cada cop més, el vessant competitiu. En aquest darrer sentit, l'equip d'aquest 2010 és gairebé el mateix que el de l'any anterior, amb alguna incorporació que els pot aportar experiència. Els tres palistes sèniors són Aniol Serrasolses i el seu germà Gerd, amb residència a Bescanó, l'Adrià Bosch, arrelat a la Celler de Ter. Les promeses que empenyen fort –tots dos en edat júnior– són Sergi Ros, un altre dels arrelats arran de riu (és de la Celler) i el saltenc Joaquim Fontané cadet l'any passat i que enguany estrenarà la categoria júnior. La nova incorpo-

ració és Bruno Castejón un barceloní que recupera la passió per la piragua de competició. En el seu palmarès hi figura un campionat d'Espanya i una copa d'Espanya al 2002, amb experiències mundialistes el 2002 i el 2003.

La novetat del calendari d'estil lliure de la temporada és la disputa d'un copa de promoció i una copa d'Espanya per a joves promeses que permetrà l'acostament a la competició dels alevins i els infantils. Les tres copes d'Espanya es disputaran a la Seu d'Urgell, a Millau (a l'estat francès) i a Campo (a Osca), mentre que el campionat d'Espanya es farà a Murillo de Gallego.

►HOQUEI SOBRE GEL SEMIFINALS

Puigcerdà, primer escenari

EL 9 / Puigcerdà

► El fet que es disputin les semifinals al millor de cinc partits obliga que l'inici del *play-off* de semifinal obligui a agrupar dos partits en un sol cap de setmana. Per això, dissabte i diumenge, la semifinal catalana de la lliga de hoquei sobre gel es desplaçarà a Puigcerdà, on, dissabte a les 10 de la nit es jugarà el primer enfrontament, mentre que el segon està previst per diumenge a les cinc de la tarda.

Les semifinals es disputen a cinc partits, és a dir, es classificarà per a la final l'equip que

Els cerdans i el Barça disputaran aquest cap de setmana els dos primers partits

guanyi primer tres partits. Els dos primers es juguen a Puigcerdà, els dos següents a Barcelona, i en cas d'empat, es jugarà un cinquè a la Cerdanya, privilegi adquirit per als cerdans en quedar primers –imbatuts– de la fase regular.

El Barça d'aquest any és un equip força diferent al de la temporada passada. Enguany ha estat molt irregular i, en les darreres setmanes ha sofert diverses baixes. La fase regular l'han acabat en quart lloc.

A l'altra banda del quadre s'enfronten el ACH Jaca (segon) i el Txuri Urdin (tercer), també aquest cap de setmana. Els bascos intentaran trencar la mala ratxa que han tingut contra els aragonesos i poder almenys posar les coses difícils als del Pirineu central, aparentment més potents.

COSES QUE PENSO
JORDI CAMPS

Johan Muehlegg, febrer del 2002

► Els Jocs Olímpics d'hivern ja són a tocar i l'ocasió és ideal per rememorar una de les grans farses de l'esport espanyol de tots els temps: Johan Muehlegg. Se'n recorden? Sí, home, és en Juanito, aquell esquiador de fons alemany que es va nacionalitzar espanyol i que va guanyar tres medalles d'or en els Jocs Olímpics d'hivern de Salt Lake City, ara fa vuit anys, abans que el control antidopatge revelés que tot era gràcies a les substàncies prohibides. Els Jocs blancs d'aquell febrer del 2002 em van fer viure situacions molt i molt contraposades. De l'eufòria exacerbada d'aquells que no són nacionalistes («Induráin de Baviera», «Torero», «¡Qué grande! Juanito, tres oros como tres soles», «Huracán Muehlegg» van ser alguns dels titulars de la premsa espanyola, esportiva i no esportiva) es va passar a renegar de l'esportista («Muehlegg nos ha tocado las narices»). Ja no era Juanito, tornava a ser Johann. Enrere havien quedat les dedicatòries al Rei, als espanyols i el seu amor per la paella i el sol d'Espanya. Paquito Fernández Ochoa, que víctima d'un atac de

Muehlegg, amb dos dels tres ors que va guanyar i perdre. / EFE

banyes, havia dit primer: «Muehlegg me chupa las narices», va rectificar després i al final va quedar sense saber què fer ni què dir. Vam haver de sentir com ens deien que era mesquí dir que Muehlegg no era espanyol, a veure com el deixaven abandonat –tot i que José María Aznar, que llavors manava, havia ordenat que no el deixessin sol– i el tornaven a germanitzar. Aquest diari va tenir clar des del primer moment que a Muehlegg l'havien fitxat per donar glòria a l'esport espanyol i així ho va reflectir amb un contundent «feina enllestida» quan va guanyar l'últim or.

Ni llavors, ni ara, he sentit mai pena per Muehlegg. Era un professional, el van pagar per fer una feina i la va fer, però va resultar que era un trampós. Li ho van consentir tot, mirant sempre cap a una altra banda, i van acabar tots enfangats, quan pretenien banyar-se en or. A Muehlegg el van enxampar perquè la Federació Internacional d'Esquí (FIS) el tenia a ell, i a altres esquiadors de fons, en el punt de mira. Els laboratoris tenien a punt el mètode per detectar aquella substància (Darbepoetin, un producte mimètic a l'EPO), però la FIS no ho va anunciar. I Muehlegg, i altres, van caure. El cas de Johann Muehlegg –Juanito durant un temps– no és especialment significatiu en la lluita contra el dopatge en l'àmbit internacional. A Espanya, encara que molts ho vulguin oblidar, sí. Va ser molt i molt divertit. I ara que tornen els Jocs blancs, m'ha vingut de gust recordar aquells quinze dies del mes de febrer del 2002 a la terra dels mormons.

EL 9

Edita: Comercialitzadora i Editora de la Coordinadora de Mitjans S.L. Tàpies, 2, baixos. 08001 Barcelona. Tel.: 902 36 99 99. Correu electrònic: el9@el9.cat.

Administrador: JOAN VALL I CLARA. Publicitat: SANTI AMORES I MARTÍ. Difusió: EDUARD VILLACÉ I HERNÁNDEZ.

Director: PEP RIERA I FONT. Directors adjunts: TONI ROMERO I ESTANYOL (Bàsquet, Motor i Edició Girona), JOAN MARTÍ I LINARES (Hoquei sobre patins i Edició Tarragona), LLUÍS SIMON I RABASSEDA (Més Esport), FERRAN CORREAS I PÉREZ (Barça i Més Futbol), JORDI DANÉS I CARRERAS (Futbol Català), ANTONI PADILLA I MONTOLIU (Espanyol i Futbol).

Caps de secció: JORDI CREIXELL I GARCIA (Bàsquet), JOAN PUNTÍ I MULLERAS (Més Esport).